

rat paa samme Maade en Tilsnigelse. Jeg har sagt det yderst simple, at jeg vil ikke lade Valgkredsnumrene *udelukkende* bestemme af det socialdemokratiske Parti, vi lader os ikke paatvinge de Emner, som det behager det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og hans Partifæller, at vi udelukkende skal beskæftige os med. Jeg har altsaa sagt, at jeg ønsker ikke at følge det ærede Medlem i, at vi *udelukkende* skal beskæftige os med det, hans Parti ønsker, vi skal beskæftige os med. Vi ønsker ogsaa at beskæftige os med andet, og vi ønsker ikke, at saadant noget skal skubbes os i Skoene. Jeg har ikke sagt, at vi overhovedet slet ikke vil beskæftige os med sociale Love, men atter tager det ærede Medlem Lejlighed til at tale om, hvor forskrækkelige vi er, vi har overhovedet ikke Sans for socialøkonomiske Emner, de eneste, der har nogen Sans derfor, er Socialdemokraterne.

Dernæst kommer jeg til Spørgsmaalet om tvungen Folkeforsikring. Her hævede det ærede Medlem sig til en ualmindelig oratorisk Højde, der ikke alene var rettet mod min Ringhed; der skulde han slaa sit store Slag og ordentlig dunke Venstre, han skulde bevise, hvorledes den tvungne Folkeforsikring var en døende Tanke. Det var fuldkomment forkert og yderst taabeligt, at man ikke indsaa, at den skulde man med fuld Honnørmarch søge at komme væk fra. Nu tilhører Fremtiden det socialdemokratiske Parti, og Side op og Side ned, Spalte op og Spalte ned, taler han op ad Døre og ned ad Vægge, skulde man vel sige, om den tvungne Folkeforsikring, og i den Sammenhæng kommer han ogsaa over til min Ringhed, han udvikler, hvorledes jeg helst har villet være paa den rette Side og just derfor er kommet paa den gale, og her bekender „han sig ogsaa“, siger han, „til den tvungne Folkeforsikrings Princip“, og atter faar vi da en stor Udvikling af min specielle Taabelighed, hvorledes netop i det Øjeblik, hvor hele Grundlaget synker sammen under hans livlige Fantasis store Fremtidssyner — det skal jeg bagefter komme til —, jeg Fjols løber hen og stiller mig paa det Grundlag! Det var bare yderst kedeligt og fuldkomment hen i Vind og Vej, thi hvad har jeg sagt? Jeg skal med Forman-

dens Tilladelse ogsaa oplæse det: „Et andet Spørgsmaal er“ — altsaa forskelligt fra Invaliditetsforsikringen —, „om man, saa at sige, skal erstatte alle de sociale Forsorgslove med en almindelig tvungen Folkeforsikring. I saa Henseende kan der siges meget pro et contra, men det Spørgsmaal ligger ikke for i Øjeblikket, og vi behøver ikke at tage Stilling dertil“. Altsaa, jeg har sagt, at jeg ikke vilde tage Stilling til Spørgsmaalet om tvungen Folkeforsikring. Jeg har oven i Købet sagt, at der kunde siges meget contra — det betyder imod, hvis det ærede Medlem ikke ved det —, men ikke desto mindre holder det ærede Medlem en stor harangue mod mig, fordi jeg har været saa taabelig at marchere over til den tvungne Folkeforsikring! Maa jeg spørge: Er det anstændig Polemik? Er det saadan, at man bør polemisere mod hinandens Anskuelser? Men her er det saaledes, at det ærede Medlem, fordi han ikke kan finde noget Argument imod mig, opdigter Anskuelser, jeg aldrig har udtalt, for derefter at overfalde dem og trampe paa dem. Jeg har her bevist Led for Led, hvorledes det ærede Medlems Angreb paa mig i Virkeligheden er ganske hen i Vind og Vej — for at bruge det mildeste Udtryk —, hvorledes han stadig har skudt forbi og ikke kunnet ramme mig, fordi han har skudt paa en Straamand, han selv har opstillet. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem sejrer i Livet, er ved at overvinde indbildte Fjender og indbildte Farer.

Det ærede Medlem taler om at være paa den rigtige Side. Ja, det er naturligvis et vanskeligt Problem. Jeg vil fortælle et Eventyr. Der var en Gang en Mand, der gerne vilde være Teolog. Det kunde han ikke drive det til, for det havde han ikke Hovede til. Han vilde være Præst — og for Resten, naar man hører ham, maa man erkende, at han har alle den daarlige præstelige Veltalenheds Særkender: den svulmende Salvelse, Bugvridningerne og denne Evne til at blive ved at tale og tale og tale, han kan tale sine Tilhøreres Opfattelsesevne ud af dem. Men da det nu ikke var beskaaret ham at naa saa vidt som til at blive Teolog, blev han Folkefører, socialdemokratisk Fører, og saa kom han paa „den rigtige Side“. Det betaler